

Navzdory handicapům

V týdnu od 16. do 21. ledna se v Horní Světlé konala akce pro nevidomé, organizovaná společně majiteli a provozovateli Lyžařské boudy na Horní Světlé - Myslivnách Jiřím Horákem a Hanou Doskočilovou a SONS ČR, z.s. OO v České Lípě. Tato další společná akce Lyžařské boudy a oblastní odbočky, v tomto případě spolku sdružujícím slabozraké a nevidomé občany, by se klidně mohla jmenovat: navzdory handicapům.

Po dlouhé době bylo na Horní Světlé skutečně zimní mrazivé počasí i se sněhem, ale pro majitele bývalého vleku, kteří jej na Myslivnách po dlouhé nezasněžené zimy provozovali, zde chyběl vlek. (O důvodech zrušení vleku na Horní Světlé i o protestech jeho klientů a občanů Horní Světlé, Českolipský deník informoval v minulosti). A stejně tak by bylo možné říci, že celou tu zasněženou krásu sice rozzářilo lednové slunce, ale ne všichni ji měli možnost vidět.

A jak si zasportovat v horském středisku bez vleku se "zavřenýma očima"? Tento rébus se podařilo na Horní Světlé rozlousknout, a zřejmě ne naposledy. Kromě spousty technických detailů je k tomu zapotřebí jednoduchý a pradávňý recept: profesionalita, obětavost, dobrá vůle, zkušenosti s prací pro druhé, skutečné přátelství a ... smysl pro humor.

Díky nim občané se zbytky zraku či plně nevidomí, strávili plnohodnotný zimní týden v horách téměř se všemi aktivitami, které náleží jejich zdravým spoluobčanům. Jako zkušený správce horské boudy, Jiří Horák obdržel od města Cvikov skútr a protahuje na Myslivnách alespoň běžkařskou stopu. A pozor - to není, v jeho letech (a s jeho váhou) - vůbec nic

jednoduchého. Skútr je v zasněžené krajině třeba "vyvažovat", pokud se to nepodaří, padat z něj a znovu na něj nastupovat, hledat či držet stopu a mnohdy jej i tlačit. A to 23 (?) kilometrů každý den. A když přijel ztrmácen domů, čekalo jej vaření pro 20 hostů. A Jiří si zakládá na "dobře provařené stravě". Čili znovu pěkně dlouhá štreka.

A právě posilnění jeho jídlem a do jeho dlouhé stopy ve středu odpoledne poprvé nastoupili na svých běžkách slabozrací či nevidomí borci. Chcete vědět druhou část příběhu? Tedy jak může člověk se zbytky zraku jezdit na běžkách, byť i ve stopě? Zde je.

Živé GPS

Kromě toho, že skupina handicapovaných měla s sebou 3 vodící psy, v tomto případě přišlo ke slovu přátelství a solidarita mezi samotnými handicapovanými. Ta měla rovněž parametry týmové práce a odzkoušené metodiky, v našem případě řekněme podobu živých GPS. Takto jeden "borec - sportovec" stál na běžkách a další - v odborné mluvě "trasér" - šel za nebo před ním podle vzájemné dohody, a říkal mu, kam a jak má jet. Nevidomý musel trasérovi věřit, že ho ve stopě pana Horáka bezpečně povede.

O další zábavu se společně staraly Hana Doskočilová spolu s paní Chalupovou ze SONS, které - kromě "povinných", jako je seznámení nevidomých s prostředím na chatě, nacvičování prostorové orientace, poučení o bezpečnosti a seznámení s prostředím okolo chaty, připravily na každý den program. Do něj patřila chůze s bilou holí v neznámém prostředí, odhady vzdáleností, "hod sněhovou koulí" na ozvučený cíl, turistické vycházky. Následovalo 8

cvičení na židli, trénink paměti, motorické hry, hudební pohybové hry, křížovky, kvízy. A večer pak četba a povídání. A když si všichni sedli, tak Hanka Doskočilová vzala kytaru a začalo se zpívat a hosté si zazpívali písně na přání většinou z jejich mládí a učili se i nové písničky.

A na závěr týdenního pobytu, za jehož program by se nemusel stydět ani Ski areál v Liberci, došlo na hodnocení. Bylo to stejnou měrou dojemné, jako veselé a inspirativní. Pro všechny. Protože nám naši "handicapovaní" ukázali to nejdůležitější: že lidské srdce nenahradí žádné dotace, žádné přerozdělované fondy, žádné obecní hlasování. A ani jeho tlukot neumlčí. Týdenní pobyt nevidomých na Horní Světlé - Myslivnách nám ukázal jasně to, co už víme delší dobu:

Co si neuděláme sami, v čem si sami nepomůžeme, to mít nebudeme. A na nás je, abychom si to uchránili. Aby nám to někdo nepřišel prodávat a danit. A nebo zase brát.

Naše zimní příhody na Myslivnách

Ludmila Chalupová, Česká Lípa SONS

Den první

Dnes jsme zažili něco, co nikdo nečekal, ale přijali jsme to s odhodláním překonat sami sebe. Autobus totiž sněhem neprojel a proto jsme museli prověřit své fyzické možnosti. Z Dolní Světlé jsme vystoupali po svých až na Myslivny. Zažili jsme cestou příhody, o které bychom v autobuse přišli (např. čůrání vleže v závěji, ale ostatním nedoporučujeme, protože při úkonu studí zadnice). V závějích nakonec nikdo nezůstal. Je pravda, že někteří jedinci využili i jízdy na skútru a tiskli se při jízdě na pana Jiřího, co jim síly stačily. Na místo našeho pobytu došli všichni a odměnou byl pozdní (protože jsme šli pomalu), ale dobrý oběd (protože vařil pan Jiří). Všichni včetně vodicích psů po náročné cestě a dobrém obědě usnuli. Po zaslouženém odpočinku vytáhli psi kamarádi své páníčky i ostatní na průzkum okolí. Hlavním sportem dnešního dne byla tedy pěší turistika. Ale došlo i na koulování. A naše poznatky? Je tu krááásně!

ŠD

Den druhý

Naše paní vedoucí nás hned ráno opustila, protože musela odjet pracovně do Liberce. Po snídani jsme šli na zdravotní vycházku do mrazivé přírody. V prosluněné přírodní tělocvičně jsme si zacvičili cviky na protažení celého těla a dodržovali správné dýchání. Potom jsme se v jídelně zahřáli luštěním křížovek a společným cvičením paměti. Hana nás naučila zpívat písničky s pohybovým doprovodem, abychom večer mohli překvapit naši aktivní činnost paní vedoucí. Po dobrém obědě a krátkém odpočinku se někteří z nás vrátili do dětských let. Při oblékání na vycházku si například jedna účastnice oblékla cizí boty a vůbec jí nevadilo, že jsou o dvě čísla větší a libovala si při chůzi s poznámkou, že si mohla vzít klidně dvojce ponožky. Druhý účastník marně hledal právě ty boty v šatně. Další si pak zaměnil levou botu za pravou a nebylo mu divné, proč se mu cestou pletou nohy. No ještě, že to naše vedoucí neviděla. To, že Kaya (vodící fenka) přišla na chatu dřív

než její majitelka, to už Lídě ani neřekneme. Když přijela, všichni jsme ji spořádaně vítali. Potom už následovalo všechno, jak má být a večer, ten byl z celého dne nejlepší. Mohli jsme se pochlubit nacvičeným programem a celý krásný den jsme zakončili zpíváním písní našeho mládí za doprovodu kytary.

Den třetí

Po kalorické snídani a krátkém odpočinku jsme vyrazili na túry. Bylo mrazivo, ale svítilo slunce. Na modré obloze křížovala letadla, sníh křupal pod nohama, naši průvodci dohlédli až na Ralsko. Všichni jsme se na sebe usmívali. Před obědem jsme se ještě sešli v klubovně na sportovním kvízu. Lída si pro nás připravila dvanáct složitých otázek o zimních sportech. Dopadli jsme dobře, nikdo nemusel na pokoj studovat. K obědu připravil pan Jiří staročeskou zelňačku a špikované kuřecí stehno. Všem velice chutnalo a mnozí si i přidávali. Odpoledne jsme opět pospíchali na sluníčko. Nejprve nás čekalo fotografování a pak běžkování a nebo turistika podle vlastního výběru a fyzických možností. Pochopitelně každá skupina měla určeného svého vedoucího. Večer jsme byli z krásně prožitého dne všichni šťastní a zdravě unavení. Na dobrou noc jsme si ještě společně zazpívali. Na pokoje jsme tentokrát odcházeli brzy a většina z nás zalezla hned do svých postýlek. Jen někteří vytrvalci navštěvovali minibar v klubovně i v pozdních hodinách.

Den čtvrtý

Vstávali jsme do krásného slunečného mrazivého dne, proto jsme po snídani v určených skupinkách podle fyzických možností jedinců vyrazili co nejdříve to šlo na turistické trasy. Paní vedoucí nás bohužel musela opět opustit, protože měla důležitý pracovní seminář v Praze, ale upozornila naše průvodce na překážky a čeho si mají obzvláště všimnout, aby nám nevidomým všechno správně popsali. Takže alespoň orientačně víme, kterým směrem leží Hvozd, Ještěd, Tlustec, Ralsko, Bezděz a další zajímavosti. Vysílač na Luži v tom sluníčku zářil a okolo bylo všechno pokryto námrazou jako v pohádce. Před obědem jsme trénovali paměť. Po obědě jsme si odpočinuli, ale slunce nás brzy vylákalo zase ven. Trochu jsme si ve sněhu zadováděli jako v dětství. Házeli jsme sněhové koule na zvukový terč, ale i

po sobě. Dělalí jsme ve sněhu andělíčky a pak si vzájemně pomáhali vstát. Zažili jsme u toho hodně legrace. Po odpolední kávě nám Bára povídala o zimní péči o pleť a ukázala jednoduché cviky na udržení svěžesti. Zuzka nás učila skládat puzzle a stavět z dřevěných částí stavebnici salaš. Dnes to byl náročný, ale zase moc krásný den! Ve městě bychom si tak neužili.

Den pátý

Ještě, že jsme si včera užili slunného dne v přírodě, protože dnes jsme se probudili do inverze a mlhavého počasí. V naší společnosti ale nikdo nesmutní, protože si zábavu dokážeme udělat v každém počasí. Trochu to klouzalo, takže z důvodů bezpečnosti jsme se vydali na jednodušší trasy. Běžkaři si ale ve stopách v lese užili. Roman měl na běžkách premiéru a moc se mu to líbilo. I naši vodící psi se na trase vydováděli. Po obědě a krátkém odpočinku jsme chtěli ještě co nejvíce využít všeho, co nám hory nabízejí. Mnozí z nás se prošli až do Německa. Tam se šlo z kopce dolů dobře, takže nás logicky zpět na chatu čekala cesta nahoru. Jenomže my jsme během týdenního pobytu vytrénovali naše těla a zlepšila se nám fyzicka, proto to pro nás byla hračka. Ti, kteří zůstali na chatě, si zahráli stolní hry pro nevidomé a také měli o zábavu postaráno. Po večeři pro nás majitelé udělali menší pohoštění a paní Hana nám úžasně hrála na kytaru. Těch písní, vtípů a smíchu nám bude v srdcích dlouho znít. Bohužel se nám pobyt na Myslivnách krátí.

Den šestý

Dopoledne už myslíme na návrat domů. Čeká nás balení kufrů a vyklizení pokojů. Všechno je třeba pořádně zkontrolovat, abychom nic nezapomněli. Při kontrole nám pomáhají naši průvodci. Ještě absolvujeme alespoň krátký pobyt v přírodě v okolí chaty. Běžkaři vyrazili na stopu. Před obědem se vrátili jako sněhuláci a se smíchem vypravovali o svých pádech do sněhové peřiny. Ve stopě se totiž procházeli neukáznění chodci (my jsme to ale nebyli) a narušili běžkařskou stopu natolik, že se v ní jen těžko dalo udržet. Nejprve upadl Roman, potom se zabořila Lída, pak se svalil opět Roman a když mu Lída chtěla pomoc, tak ji svalil taky a váleli se oba dva. Zuzka a další přihlížející se tak smáli, že měli co dělat, aby neskončili také ve sněhové pasti,

ze které se jen těžko vylézalo. Ale vrátili se nám všichni v pořádku. Po posledním obědě jsme se rozloučili s majiteli chaty a poděkovali jim za velmi krásný pobyt. Pan Jiří od nás dostal řád vařečky zlaté a paní Hana strážného anděla, protože i ona byla po celou dobu takovým naším andělem strážným. Autobus pro nás přijel do Dolní Světlé, takže nás čekala poslední procházka nádhernou zimní přírodou v Lužických horách.

Kufry, hůře pohybující se účastníky a vodící fenku – „babičku Joynku“ svezli k autobusu pan Jiří a pan Jaroslav.

Moc děkujeme paní Haně Doskočilové za to, že nám vyřídila sponzorský dar a pečovala o nás po celou dobu pobytu. Děkujeme panu Jiřímu Horákovi za to, že nám tak dobře vařil a svázal nám při příjezdu i odjezdu zavazadla a některé méně pohyblivé účastníky. Děkujeme panu Jaroslavu Chalupovi za individuální dopravu k autobusu.

Jiří Horák, Hana Doskočilová

POZEMKY KOSTELA

Zdá se být logické vyměnit pozemek obce obklopující kostel v Mařenicích za jiný obecní. Přímo se nabízí sousední. Starostka však odmítá jednat.

Myslíme si, že tento pozemek ke kostelu logicky patří a výměnou za prakticky sousední pozemek podobné velikosti, obec nic neztratí. Naopak, osvobodila by se od údržby kostelních zdí, což jí ovšem neubírá možnost se na těchto opravách finančně podílet. Získaný pozemek by zcelil plochu s navazujícími obecními pozemky a jeho plocha by mohla sloužit jako další odpočinková zóna nebo dětské hřiště. Byla by to oboustranně výhodná výměna.

Po rozhovoru se správcem kostela panem Marcellem Hrubým však vyšlo najevo, že Římskokatolická církev, již zastupuje, nemá zájem na údržbě pozemku s hřbitovem a ani nechce sousední pozemky obci prodat. Rád by ale nabídl obci jejich levný pronájem. Myslíme si, že i jen pronajatá plocha by mohla obci umožnit vznik druhé volnočasové plochy, např. jako dětské hřiště, když už nás všechny podvedla starostka při koupi pozemku u restaurace u Tří lip od místopředsedkyně Petráškové, kde, jak před hlasováním zatajila, **nikdy žádné dětské hřiště vzniknout nemůže** a ani nemohlo, protože se nachází v záplavové zóně.

vybarvená plocha - pozemky kostela p.č. 222
vlastník obec Mařenice 2385 m²
výměnou za

šrafovaná plocha - p.č. 2047 a 177 ve vlastnictví
Římskokatolické farnosti Mařenice, č. p. 1, 47156
Mařenice 2083+180 m²= 2263 m².